

Jmenuji se Irena Křoková. Narodila jsem se 21. ledna 1953 na Slovensku v malé vesničce Šarišská Trstená, nedaleko Prešova. Pocházím z dvanácti sourozenců, ale tři zemřeli ještě když byli malí. Maminka se jmenovala Marie Daňková za svobodna. S otcem, Juliem Vaškem žili celkem pokojným životem, nebýt naší babičky, tatínkovy maminky. Babička maminku neměla ráda, dá se říct, že na maminku žárlila. Nabádala otce proti mámě. Nenáviděla ji tak moc, že se to projevovalo i u nás, u vlastních vnoučat. Neměla nás ráda, nikdy pro nás nenašla kloudného slova, vyháněla nás z domu, nikdy se neusmála. Když tatínek něco koupil mamince, radši, aby předešel hádkám, koupil něco i pro babičku.

Jednoho dne potkal otec svého známého z práce, zrovna byl výplatní den a kamarád ho přemlouval, aby nechodil domů po práci, aby se šel napít do hospody. Přemluvil ho a zašli na pivo. Po chvíli se otec zvedl, že musí domů. Tatínek vždycky po práci chodíval domů a ještě k tomu, když se bralo. Doma čekala maminka se sedmi dětmi. Cestou domů si tatínek v Prešově stihl koupit klobouk a namířil si to rovnou k autobusu, směr Šarišská Trstená. Znenadání se na silnici objevilo nákladní auto, prudce vjelo na chodník, po kterém právě šel můj tatínek. Vymrštil ho na silnici, nechal ho tam ležet a odjel. Tatínek ležel na silnici do osmi hodin večera, v tu dobu jezdilo málo aut, ne jako teď. Bobužel, autobus, který jel do naší vesnice, mě připravil o tatínka. Pan řidič si nevšiml, že na silnici leží člověk a přejel ho.

Bylo mi sedm let a začly se dít hrozné věci. Naše maminka to velice těžce snášela. Babička jí dělala ze života peklo, chodila si stěžovat na Národní Výbor. Rodinné vztahy se strašlivě zhoršily. Navíc se nejstarší bratr, který už s námi nebydlel, doma spolčil s babičkou. Dodnes nevím, co ho k tomu vedlo. Maminka situaci nezvládla a strachem, že přijde o své děti, se rozhodla, že se oběsí. Naštěstí jsme maminku včas našli a zachránili. O pár měsíců později navázala vztah s mužem z další vesnice, snažil se jí pomoci, aby nás nevzali do ústavu, ale nakonec to nedopadlo dobře, babička opět zasáhla. Nyní už bez pomoci a peněz. Chodili jsme sbírat na pole černé shnilé brambory a z toho nám maminka dělala placky.

Pět malých dětí a miminko nemohla zvládnout. Nejstarší sestra Helena už byla dávno vdaná, Franta byl z domu a další sestra Albína žila v jiném městě. Nakonec docílili toho, že v necelých osmi letech jsem já a mých pět dalších sourozenců byli umístěni do dětského domova v Košicích. Žili jsme tam dva roky a pak nás přesunuli do jiného zařízení ve Svidníku. Nejmladší sestřička Eva s námi nebyla, ta šla rovnou do kojeneckého ústavu. S ní jsem se setkala až o mnoho let později. Maminka nás asi třikrát navštívila a pak za námi přišla nějaká teta a řekla nám, že maminka už nepříjde, že už žije v Čechách. Tam se seznámila s vdovcem a zakotvila v Berouně. Pak už jsme maminku neviděli, alespoň po tu dobu, co jsme byli v ústavu.

Bylo mi patnáct a těšila jsem se, že po prázdninách nastoupím na obor švadlena, že se vyučím a budu žít svůj život podle sebe. Do učení jsem se nedostala. Před prázdninami si pro mě přijel bratr Franta se svojí ženou, nečekaně. Odvezli mě do Rafajovec v okrese Humenné, byla to rodná vesnice jeho ženy Hany. Ze školy sešlo a já jsem pracovala v JZD, pásala jsem krávy.

V sedmnácti jsem se zasnoubila s Frantou, Haniným bratrem. Chvíli jsme tam žili, vzali jsme se a stala jsem se paní Balogovou. Poté jsme odjeli do Čech. Naší první zastávkou se stala Jesenice, kde jsme byli

pár měsíců. Zakotvili jsme v Jindřichovicích pod Smrkem. Psal se rok 1970, byli jsme zaměstnáni na statku. První dítě se nám narodilo v roce 1972. Po dvou letech další. Poslední v roce 1976. Soužití s jejich otcem bylo velice problematické, bouřlivé. Neustálé hádky a výbuchy vzteku vedly k tomu, že jsem se odhodlala požádat o rozvod. Necelý rok po narození mého nejmladšího syna jsem byla rozvedená. Sama na tři kluky. Stále jsem pracovala na statku, s penězi to bylo těžké, byla jsem na všechno sama. Bývalý manžel neplatil na děti tak, jak měl a lidi kolem mě mi to taky neulehčovali. Využívali toho, že nemám v nikom oporu, že jsem daleko od rodiny a sama. Tak vznikalo spousty situací a konfliktů, které velice ztrpčovaly život mně i mým dětem. Občas si někdo šel stěžovat na národní výbor, že nechávám děti samotné doma, a tak mě čas od času někdo z úřadu přišel navštívit.

V patnácti letech jsem se shledala s bratrem Martinem, věděli jsme, že maminka bydlí v Berouně a rozjeli jsme se za ní. Asi jsem od toho čekala víc, ale ona vychovávala děti svého muže, stále jsme byli její děti, ale přijetí nebylo takové, jaké jsem čekala. Když už jsem bydlela v Čechách, čas od času jsem mámu navštívila. S dětmi jsem byla osm let sama a pak přišel můj nynější manžel, shodou okolností z Berouna. Přestěhovala jsem se s dětmi k mamince, ale to bylo špatné rozhodnutí. Po nějakém čase jsem si našla byt v Králově Dvoře. Během let jsem se snažila hledat svoje sourozence. S Frantou jsem bydlela na Slovensku, ale pak nakonec i u mě v Jindřichovicích, zemřel záhy. Nejstarší Helena bydlela také v Berouně a nyní žije opět na Slovensku, v kontaktu stále jsme. Občas si napíšeme i se sestrou Albínou, která žije v Trebišově, ale nevidáme se. Další dva bratry Martina a Pepíka mám ve Frýdku Místku, vidáme se na skypu a jednou za rok jedu za nimi. Po několika letech se mi dařilo najít i nejmladší sestřičku Evu a bratra Julise. Neměli rodinné vazby, snažila jsem se jim pomoci, ale žili trochu jinak než jsem se svými dětmi byla zvyklá. Nemám o nich žádné zprávy, prý bydlí někde v Náchodě. Několik let jsem o nich neslyšela. Mrzí mě, že jsem se nikdy neshledala s Ernestem, o kterém nevím ani jak žije. Pátrala jsem a zjistila, že si nechal změnit jméno, bohužel, nic víc. S ním už se asi nesetkám, i když by to bylo mé přání. Nicméně s manželem jsme společně vychovali moje tři děti a nyní máme tři vnoučátka, ze kterých se mohu radovat. S maminkou jsem nakonec byla až do konce jejích dní.